

Сергій 26.09.2010 в 14:05

Нічого не вдієш - вчительська звичка М. Павленко повчати - незборима. От коли вона зрозуміє, що дитячій літературі більш притаманна гра і рівноправність автора і читача - їй ціни не буде.

Марина 21.10.2010 в 11:20

Не сперечатимусь із Наталею Марченко: то її особисті враження і я їй дякую за відвертість. А от до шановного п.Сергія маю прохання: будь ласка, прокоментуйте мені, нетямі, ті моменти в моїх творах, де я повчаю (якщо Ви, звісно, хоч щось читали) і — чисто "по-вчительськи" вкажіть мені на них. Буду вельми вдячна, їй-Богу!

Марина 22.10.2010 в 13:56

...Чи це так: не читав, але "підкололи" — "за компанію" — завжди готов?..

Nata 11.11.2010 в 17:49

Щиро рада, що пані Марина достойно реагує на критику як на ДУМКУ одного з читачів. Адже, на моє переконання, Марина Павленко нині - не лише УЖЕ ДОБРИЙ автор із власною манерою письма й поглядами на світ і завдання книжки для дітей, а й автор, який постійно зростає і саме як дитячий письменник. Не даремно ж історія про Русалоньку з 7-б стала однією з найулюбленіших для дівчаток в країні! На жаль, за умовами існування КЛЮЧА (рецензувати саме нові надходження до НБУ для дітей) я вже не зможу висловитися щодо неї на цьому ресурсі... Хіба пані Марина напише ще одну історію про свою симпатичну героїню :) ...

А панові Сергієві раджу потратити вечір на якусь із історій про Русалоньку: там багато того, що може підмітити лише людина з "вчительським" досвідом, але це зовсім інший текст, порівняно з "Миколчиними історіями" - відкритіший, більш динамічний, світлий не мораллю, а суттю...

Марина 20.11.2010 в 19:46

Спасибі на доброму слові, яке додає сили повисмикувати колючки, позагоювати синяки і рухатись далі!!!
А чергову історію про Русалоньку "Теза" вже давненько тримає в себе і обіцяє видати до лютого. Була б дуже вдячна, якби Ви, Nato, й справді потім узялись про неї хоч щось говорити!!
Хай щастить у всьому!!!

Марина 21.11.2010 в 13:26

...Що ж до "Миколчиних історій", то, попри все, мені здається, що все-таки і там усе дуже неоднозначно, і закидано камінням їх таки не зовсім справедливо...
)

Nata 24.11.2010 в 17:52

Господь, з Вами! Яке "каміння"?!.. То Ви, певно, ніколи насправді биті не були!... :)
У "Миколчиних історіях" усе з художнього боку більш-менш нормально: і мова рівненька, і образи прописані, й сюжет рухається, і т.п. Але ...мій чоловік свого часу працював у дитячій кімнаті міліції у районному центрі, де кожну "Миколчину історію" нам доводилося проживати родиною, інколи ділячись із тими дітьми останніми макаронами (пам'ятаєте часи відсутності всього?) й лишаючи на їхніх руках свого годувалого сина... Тому я доволі хворобливо ставлюся до "фальшивої" як чемна недільна милостиня доброти!
Вважайте, що це в мене ДУЖЕ особисте... :)
Та, й попри все сказане, "Миколчині історії" - не найкраща Ваша книжка, й навіть не в рівні з іншими...
Але нащо Вам тим перейматися? Ви ж, Богу дякувати, не автор однієї книжки! І саме на злеті. У Вас попереду ще ДУЖЕ цікаві й значущі книги. Я абсолютно певна!

Чи той "Миколка" насправді чимось Вам дорогий і пам'ятний? Якщо так, - розкажіть! Зрештою, ніхто ж не знає, чому раптом Вам спало на думку писати про "дитину вулиці".

Марина 28.11.2010 в 16:40

Згодна: "Миколчині історії" писались зовсім без досвіду дитячої кімнати міліції і, здається, на той досвід і не претендують (про те має бути якась ЗОВСІМ ІНША книжка: напишіть). Радше з боку батьків "дівчинки з терточкою": просто подібна пригода з крадіжкою трапилася з нашою донькою, мене в саме серце вразили тоді стосунки хлопчика зі своїм псом... Решта (з ураганом уключно) — теж здебільшого особисте, пережите, пропущене через серце. Мети описати ВСЮ правду про дітей вулиці, повторюю, не стояло. Радше — привернути увагу, передати те, що заболіло. А ще — показати світло в кінці тунелю: навіть якщо в дійсності того світла нема і близько. Бо за щось же треба чіплятись... Тож чути про "фальш" трохи дивно. Тим паче, коли після опублікування твору в "Барвінку", в редакцію були десятки зболених листів: Миколку приймали за реальну особу, навіть радили вступати до військового училища в їхньому місті: мовляв, і вояком стане, як мріє, і годують у них добре тощо. Але з боку, мабуть, видніше...

Юлія ткачук 28.11.2010 в 19:37

марина павленко чудова людина і найкращий викладач УДПУ....В мене навіть є її книга "Русалонька із 7-Б" з автографом.....Я пишуєсь тим, що знайома з такою людиною.....Ви найкраща

Nata 29.11.2010 в 19:18

Люба пані Марино!
Насамперед, ВЕЛИКЕ ДЯКУЮ, що Ви знаходите час і бажання аби не лише писати достойні твори, а й спілкуватися щодо них із вдячними читачами й критиками! Коли б ще й інші Ваші колеги-письменники так само шанували інтерес і працю сторонніх людей!!!

Спасибі, що розповіли, як саме й чому народився "Миколка"! Адже це насправді важливо для історії літератури для дітей нашого століття!
Можливо, можна опублікувати на КЛЮЧі ще й кілька тих чудових листів із "Барвінка"?
Або Ваші власні роздуми про специфіку й завдання сучасної літератури для дітей?
Ми всі мали б чудовий матеріал для розмови і для вчителів, і для викладачів, і для бібліотекарів! Для всіх, кому не байдужі ні Ваша творчість, ні доля літератури для дітей!

Nata 29.11.2010 в 19:33

Пані Юлю!
Висувая Вам і Вашим колежанкам зустрічну пропозицію: напишіть рецензії-роздуми про будь-яку книжку Вашої цілком заслужено найкращої людини та викладача! Напишіть, чому Ви готові дати саме цей текст до рук своїм учням і, можливо, дітям! Що в ньому є такого, чого ніде й ні в кого більше немає?!

А ще була б ДУЖЕ-ДУЖЕ вдячна, коли б Ви розповіли про найгіршу книжку для дітей, із якою довелося зіткнутися впродовж останніх трьох років.
Надішліть на адресу НБУ для дітей із позначкою "КЛЮЧ".

Обіцяю, що всі рецензії з'являться на КЛЮЧі.
Як і звіт про обговорення будь-якого матеріалу з цього ресурсу.

Марина 30.11.2010 в 16:20

Дякую, Юлю! Приємна несподіванка! :)

Марина 30.11.2010 в 16:27

Дякую, Наталю (Марченко, як я все більше переконуюсь? :))!
Ваша пропозиція розмістити кілька дитячих листів, мабуть, і справді слухна й цікава. Тим паче, що редактор "Барвінка" п.Василь Воронович їх мені подарував. Чому б і ні? Діти-автори, мабуть, теж не заперечували б проти такого. Єдине, це потребує часу. Але щойно зберусь і це наберу їх на комп'ютері — надішлю їх Вам на емейл (ще не шукала, але ж, мабуть, у "Ключа" є електронна адреса), а Ви вже там подивитесь, що з ними робити далі.
Успіхів у творенні сайту!

Марченко 03.12.2010 в 16:10

Дякую!

Марченко 20.12.2010 в 18:30

Пані Марино!
Щиро дякую за надані КЛЮЧеві чудові відгуки маленьких читачів!
Ми розмістили їх відразу за "дорослою" рецензією. І це, я певна!, - найкраще для неї сусідство!

Боже, як жаль, що інші автори так щиро байдужі до відгуків на власні твори!

Юля 29.12.2010 в 14:16

Шановна, дорога пані Марино!
Дуже рада, що можу Вам висловити щиру вдячність за Ваші чудові книжки. Давно вже вийшла із віку Софійки, але Ваші книги про Русалоньку проковтнула з такою насолодою, яку відчуваєш під час читання лише у дитинстві. І як добре, що буде продовження! Вітаю Вас із наступаючим Новим роком і бажаю всього найкращого, а насамперед - творчого натхнення!

Марина 29.12.2010 в 20:46

Ну, прямо справжня пора новорічних сюрпризів і добрих слів! Дякую, Юлю (де б ми ще поспілкувались, як не на цьому сайті? :)), дякую і Вам, Наталю, та всім творцям "Ключа"! З новорічними та різдвяними святами Вас усіх! Здоров'я, щастя, натхнення і гарних книжок!

Марченко 30.12.2010 в 14:23

Спасибі ВЕЛИЧЕЗНЕ за плідну співпрацю та щирі вітання!

Нехай Новий Рік дарує Вам Богу ласку на кожну мить і втілення найчарівніших задумів!
Нехай пишеться та читається в смак!
Здоров'я всім нам духовного, душевного та фізичного! Нехай навколо наших добрих задумів гуртяться добрі люди, собі на щастя, а світові на добрий час!

Скоро КЛЮЧеві виповнюється 1 рік і ми щиро сподіваємося, що матимемо нагоду бачити Вас на цьому маленькому ювілеї.

сергій 13.01.2011 в 14:15

Давно не заглядав до дискусійного клубу – а тут, виявляється, таке коїться!
Щодо "не читав – але "підколоти за компанію", то маю сказати, що на стор. 78 Ви,, пані Марино, наприклад, замість "завихляв (заметляв)" хвостом" вжили "завиляв", а це калька з російської. А в "...Прокляті роду Кулаківських" (стор 214) взагалі дивина. Ось послухайте: "Не поспішай відмовляти! Я вчусь! Вже на останньому курсі, заочно! Писатиму тобі без помилок!" Досі я гадав, що на останньому курсі отримують спеціальність, а не довідку про вміння писати без помилок.Що ж до "повчань", то у Вас, на щастя, немає голосливих закликів на кшталт любити свою землю чи дотримуватися правил дорожнього руху, проте кожен Ваш прозовий твір є не повнокровним твором чи бодай картиною з чогось, а більш-менш кваліфікованою відповіддю на те чи інше запитання (педагога, життя, т.п.). І не більше. Особливо це стосується Миколчиних історій. Признаюся, я гортав їх в надії натрапити хоча б на один епізод, де хлопчик з собакою просто граються (бо ж власне, дружба хлопчика і собаки передусім має на увазі саме це), але так нічого й не знайшов. В мене навіть склалося враження., що Ви відповіли, на поставлене перед собою завдання – і доста, більше ні крапки, ні коми. В цьому відношенні Ваша творчість є дуже близькою до "Опудала" П. Железнікова чи повістей А. Алексіна. Вони передусім носять повчальницький характер. І нічого образливого я не маю – просто був такий напрямок в радянській літературі, а поганий він чи навпаки, добрий, то вже інша справа. Мушу навіть зазначити, що доброї і мудрої повчальності нашої літературі дуже й дуже бракує. І Ви просто кинулися закривати собою цю амбразуру. Проте хотілося б, аби Ви мали вигляд не дічинки-відмінниці з бантиком за вухом, а багатогранною творчою особистістю. А поки що Ви для мене – майже протилежність Олександрові Гаврошу з його нестримною фантазією. Він навіть дійшов до того, що своїх історичних персонажів, особливо в " Лагуні-Лалуні...", робить товаришами по іграх! Уявляєте, який жах! Педагогіка за це сварить його пальцем: мовляв, хіба ж так можна поводитися з поважними людьми!- а Олександр показує їй у спину язика і робить по своєму. От би Вам бодай трохи тієї нестримності – і повторюю, Вам, як дитячому письменнику, ціни б не було! А так все правильно, все вірно, все в міру- а тому й нудувато. Гарний голос, але поки що на дві, а не на чотири з половиною октави.

А найприкріше враження справили на мене відгуки на Вашу творчість. Складається враження, що їх авторів посадили за парти і змусили писати відповідь на одне-однісіньке запитання: як ви ставитесь до вчинків Миколки і його Найди? І жодної тобі оригінальної думки, жодної емоції на кшталт "мені подобається", "я в захопленні". Якісь роботи, вибачте, їх писали. Саме оце, на мою думку, і є гикавою "вчительства" в його найнуднішому розумінні.

Але не переймайтеся, пані Марино! Ви чудова! І межа удосконаленню немає!

А на "вчительську" звичку Ви даремно ображаєтеся. В мене мама вчитель з 40-річним стажем. Бува, балакала зі мною як з третьокласником. Я їй: мамо, киньте ці вчительські звички! А вона щиро дивується: "Невже я ще й досі повчаю?" Ну, посміємося разом та й потому.

Марина 15.01.2011 в 15:59

...Новорічні сюрпризи тривають! Перша радість: що п.Сергій, з легкої руки якого, власне, й почалась ця дискусія і за якого вже почали забувати, нарешті об'явився! Друга радість: першим у новому році до сайту завітав чоловік — кажуть, на щастя.:) І, нарешті, третя радість: п.Сергій таки читав, принаймні, точно тримав у руках як мінімум три мої книжки! Спасибі й за істинно педагогічні (як і домовлялись) зауваження. Мабуть, із дечим не погоджусь (слово "виляти" цілком законно є в словниках; Сашко із "Русалоньки" навряд чи мав — оце вже справді пафосно — сказати: "О! Я вчусь, щоб отримати спеціальність!"; в "Миколчиних історіях" є купа розділів, де є просто розвага: той-таки "Невдалий жарт", "Свято першого снігу" тощо).

А щось, мабуть, візьму до уваги. Хоч не певна, що для цього неодмінно треба йти за Гаврошем (у нього свій стиль, абсолютно не маю нічого ні проти нього, ні проти показування язиків, але ж, погодьтесь, якщо це стануть робити всі, стане теж нецікаво). Згодна і щодо відгуків. Єдине застереження: вони-бо й справді писались як відповіді на запитання, які "Барвінок" чітко й конкретно поставив своїм читачам. І, думаю, якщо вчитатись, то й без вигуків "Захоплююсь" чи "Не подобається" можна ясно побачити, хто з дітей як сприйняв текст.

Ах, мені навіть жаль, що в "Літачку" на сайті "Літакцент" до статті про мене залишено лише "правильні" "солодкі" коментарі, і не завітав туди хтось такий же "неправильний", як-от п.Сергій! І нарешті — четверта радість: з допису п.Сергія висновується стійке враження, що в нього вчителює не лише мама, але й сам він — якщо не за освітою, то точно за покликанням — переконаний педагог. Отже — вітання колегам?! Або "посміємось разом та й потому"? :)

марія 18.02.2012 в 22:42

П. Марино, дякую Вам за цю повість про Миколку та Найду. Я вже доросла людина, але останнє оповідання читала із замиранням: "Чи то дістанеться Миколці подарунок від Св. Миколая?" Не знаю, де тут взяли "повчальність". Тобто, звичайно, книга вчить, вчить бачити і іншу сторону життя, не сприймати беззахатченків як примар в людській подобі, вчить відкривати серце. Мені це набагато миліше за всі ці розпіарені фентезійні проекти, якими рясніє нині наша література. Хай Вам щастить! Творчих успіхів.

Аріша 19.05.2012 в 13:39

хто знає як прочитати

Аріша 19.05.2012 в 13:41

а Марина то це Марина Павленко так

Марина 19.05.2012 в 13:45

Так Аріша

Аріша 19.05.2012 в 13:46

Дякую
Марино а як прочитати вашу книгу

Алла 20.05.2012 в 17:11

Як прочитати книгу?

крестина 25.10.2012 в 13:26

бедный мальчик

міша 07.11.2012 в 17:59

шановна марина павленко я дуже люблю ваші твори книги у вас дуже дуже цікаві прошу вас приїхати у наше місто хмельницький якщо ви побачили повідомлення пишть буду чекати

міша 07.11.2012 в 18:01

якщо ви є в вконтакті зайдіть на мою сторінку міша махлай

Марина 10.11.2012 в 12:00

Михайлику, дякую за добрі слова! На жаль, в "Контакті" мене немає, але я є на Фейсбуці, або краще пиши мені на емейл: mpravlenko@bk.ru

оля погранична 11років 30.11.2012 в 14:40

мені дуже подобаються ваші твори чи можу я почитать їх зараз любо який

оля погранична 30.11.2012 в 14:42

я пишаюся вами

Natalia 16.12.2012 в 13:31

Я ніколи не забуду як Ви читали нам після уроків "Домовичка з пів літрою" - так ми його всі називали :)
Дякую Вам за Ваші роботи. Натхнення Вам!
Бережіть себе :)
З повагою, Комарова, 2-В)

Марина Павленко 10.01.2013 в 19:53

Ого, які сюрпризи!!! Олю, дуже дякую за добрі слова! Наталю Комарова!!! Де б ми ще побачились?))) Не сумніваюсь, що твоє волосся таке ж пишне й красиве, як було у 2-В класі!!! Так, ви були першими слухачами мого "Домовичка", хай геть і з "півлітрою"!))) Спасибі! всього найкращого вам, дівчатка!!!

Вікторія 03.04.2013 в 21:40

Марино Степанівно, я захоплююсь Вами і Вашою творчістю) Щоб побільше таких людей як Ви, то краще жилося б на Землі)))

Макс 07.04.2013 в 09:17

Марино,скажіть будь ласка де можна прочитати вашу книгу "Миколчині історії" в інтернеті тому,що в нашій шкільній бібліотеці її немає?Дякую за розуміння

Максим 6-а

Наталя Марченко 08.04.2013 в 16:10

Максиме, спершу ти можеш звернутися до найближчої дитячої бібліотеки. Адже саме дитячі бібліотеки мають у своїх фондах не лише книжки для засвоєння шкільного курсу, а й УСІ ІНШІ книжки та журнали, які видаються в Україні для дітей.

20111991 11.04.2013 в 20:38

Тільки що уважніше перечитала коментарі, і мене вразив коментар "сергій 13.01.2011 в 14:15")))).....".....найприкріше враження справили на мене відгуки.....Якісь роботи, вибачте, їх писали"..... Сергію, а самому написати хоч щось подібне до тієї самої "Русалоньки" слабо????????

Вікторія 11.04.2013 в 21:33

І ще: перш ніж, як на мене, критикувати творчість ТАКОГО масштабу, перечитайте, будь ласка, свій великий, але такий маленький коментар)

Марина Павленко 09.05.2013 в 18:16

Дякую за увагу до моїх книжок!.. :-)

маша 26.12.2013 в 15:48

гарний твір

пропропро 08.01.2014 в 14:40

я не могу найти эту сказку

никита 13.01.2014 в 18:10

и я не могу

настуся 13.01.2014 в 20:35

я не могу найти "Миколчені історії"

Наталя Марченко 14.01.2014 в 13:13

Ви зверталися до своїх місцевих дитячих бібліотек?

Також можна звернутися до видавництва "Грані-Т" (<http://korrespondent.net/ukraine/events/3283506-stroytely-v-kyeve-razrushyly-dom-mykhayla-hrushevskoho>) й замовити книжку поштою :)

чуча 11.02.2014 в 15:25

тупо найтупіше

андрей 13.02.2014 в 17:30

де знайти цю книгу

привр 16.02.2014 в 17:21

как прочитать

Софя 16.02.2014 в 19:07

Сказка хорошая. Спасибо большое!

Маргарита 16.03.2014 в 14:26

Марино! Я, як вчитель літератури і як мати трьох дітей дуже вдячна Вам за такі чудові та повчальні твори. На своїх уроках я постійно рекомендую учням читати саме Ваші книги, бо тільки

книга супер